Београд,

пролеће 2009

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

БЛАГОСЛОВ ПРЕСИТЕ КЛАСЕ

„ Хранили смо срце фантазијама,
Срце поста уморно од пута,
Више је садржине у нашим мржњама
Него у нашим љубавима“

В.Б. Јејтс

„ Размишљања у време грађанског рата“

ЛИЦА:

Душан Вргањевић, 70 година, сива еминенција

Иван, 47 година, његов син

Маринела, 45 година, Иванова жена

Горан, 25 година, њихов син

Сања, 25 година

Жаки, 50 година, слуга Вргањевића

Време и место:

Блиска будућност, Београд

1.

Трпезарија породице Вргањевић. Слуга Жаки послужује доручак за четворо. Брзо и рутински одлази са сцене и враћа се доносећи тањире , есцјаг, хлеб, млеко, сок од поморанџе, шунку, путер, сир итд. На крају на средину стола ставља велику џезву са црном кафом. Подигне поклопац и пљуне у њу а затим стане са стране у ставу мирно. Миран јње неких тридесетих секунди а онда се премести с једне на другу ногу. Улази Душан Вргањевић и Жаки се укипи. Душан га потапше по образу и седне на своје место, у челу стола. Жаки му сипа кафу. Душан отпије кафу. Уздахне. Намршти се

ДУШАН: Зашто сам правио сина? Тако сам само себи натакарио несрећу на врат. Жаки, шта мислиш, зашто сам правио Ивана?

ЖАКИ: Не бих знао рећи, господине.

ДУШАН: И ја то мислим.Породица! Моји Вргањевићи! Син ми је робот, снајка курва а унук дебил. Дивна породица! Да сам бар направио ћерку, лепу ћерку, удао је за неког америчког мултимилијардера па би од такве нафракане глупаче и била корист а овако- ништа! Ако је ова породица казна за неке гадости које сам направио- превише је! Џаба сам радовао покојну Савету овом говеђом жилом. Боље да сам постао педер, а Жаки?

ЖАКИ: Не бих знао рећи, господине.

ДУШАН: „Не бих знао рећи, господине“. Донеси ми цигарете.

ЖАКИ: Доктор вам је изричито забранио...

ДУШАН: Забране су ту да се крше. Ајде, трк у моју собу. На наткасни су.

Слуга одлази. Душан отпија кафу и гунђа себи у браду

ДУШАН: Доктор ми забранио, доктор ми забранио! Срце ми је проштепано дуплим бајпасом, желудац алергичан на храну, видим као кртица, простата ми је ко фудбалска лопта али опет је у мени више живота него у свима вама.

Долази слуга са цигаретама и упаљачем. Пали му цигарету

ДУШАН: Јеси ли чуо?
ЖАКИ: Шта то, господине?
ДУШАН: Кажем: у мени је више живота него у свима вама.
ЖАКИ: У праву сте. Изгледате необично витално.
ДУШАН: Мислиш, за моје године? Не изгледам- ја јесам виталан у својој седамдесетој. Какву сам жену поручио синоћ! Нисам тако кресао од првог самита несврстаних! Ко младић, младић!

Жаки климне главом. Душан се насмеје

ДУШАН: Значи, видео си је? Фино, барем неко у овој кући зна о чему говорим! Моћ, жене и оружје, то су најлепше ствари у животу. Ако умеш да их контролишеш, наравно. Зато сам ја лепо стрељану претворио у спаваћу собу. Ту сваки дан мора да падне неки метак. Кад смо код тога, очисти сво моје оружје.
ЖАКИ: Идете у лов?
ДУШАН: Можда искрсне нешто. Што питаш?
ЖАКИ: Па, ако идете у лов онда да припремим и одећу и...
ДУШАН: Рекао сам ти да очистиш оружје и то уради, без запиткивања!
ЖАКИ: Разумем, господине.

Долази Иван, нервозан је.

ИВАН: Добро јутро, тата.

Иван, с оклевањем, седа на столицу. Благо јекне

ДУШАН: Шта је, муче те хемороиди, татино? Хоће то од стреса а стрес хоће од лошег сексуалног живота.
ИВАН: Жаки, јастук...
ДУШАН: Јастук му неће требати, Жаки.
ИВАН: Али, тата...
ДУШАН: Научи се већ једном да подносиш бол, татино. Набио си близу педесет година дупе- то мора мало да боли.

Брујање мобилног телефона. Иван га вади из сакоа

ИВАН: Хало? Да? Не, не можемо тако. Рекао сам ти и нећу сто пута да понављам: нећемо куповати. Знам шта то значи. Одговор је не.
ДУШАН: Шта си овај пут упропастио у моје име?
ИВАН: Нисам ништа...
ДУШАН: Жаки, новине.

Жаки одлази. Душан зграби Ивана за оковратник

ДУШАН: Јуче си упрскао на јавном тендеру за челичану а данас нећеш да купујеш кошаркашки тим из Жаркова? Јеси ли ти при себи? За два дана си ме коштао тридесет милиона!
ИВАН: Тата, то није била најбоља прилика да се проширимо.
ДУШАН: То је била ЈЕДИНА прилика да се проширимо! Већ два месеца нисмо ништа купили! Помислиће да смо банкротирали.
ИВАН: Ако овако наставимо то ће се и догодити, тата.
ДУШАН: Ако овако наставимо ја ћу морати да те склоним.
ИВАН: Али, тата, ја сам на челу фирме.
ДУШАН: Формално. Има бољих од тебе колико желиш. Ево онај млади Трокоњић, рецимо.
ИВАН: Ти немаш моћ за то.

ДУШАН: Формално- не. Суштински могу да те склоним с чела и урадићу то па макар ти добио куршум у чело!

Долази Жаки са новинама. Душан пољуби Ивана у чело.

ДУШАН: Једи, татино, једи!

Иван се баци на храну

ДУШАН: Ждери, ждери! Као да се већ ниси довољно утовио.

Душан узима новине од Жакија.Улази Маринела. Ужурбана је и сређена као да иде у вечерњи излазак

МАРИНЕЛА: Добро јутро.
ДУШАН: О, снајка Маринела! Има ли нека улога на помолу?
МАРИНЕЛА: Не глумим већ двадесет година.
ДУШАН: А што?
МАРИНЕЛА: Ви сте ми забранили.
ДУШАН: Свашта. Хајде, седните поред свог прегојеног мужа. Тако ће и он изгледати мршавији. Ваљда.

Маринела седа до Ивана

МАРИНЕЛА: Кафу, Жаки.

Жаки јој сипа

ДУШАН: Да нисте нешто заборавили, снајка?

Маринела оклевајући пољуби Ивана у образ

ДУШАН: А ти, татино, да ниси нешто заборавио?

Иван се тргне и узме мобилни телефон. Укуцава број

ДУШАН: Обриши уста, не пуним устима, тако.

Иван се на брзину уљуђује. Прогута залогај

ИВАН: Хало, да? Купуј, гледај да добијеш што повољније али купуј. Заборави оно од малочас, само купуј!

Иван наставља са крканлуком

ДУШАН: Што смо лепи јутрос, снајка.
МАРИНЕЛА: Идем у куповину.
ДУШАН: Ја знам да је куповина гушт за жене али нисам знао да је за то потребно да се обучеш као да идеш у ноћни провод.
МАРИНЕЛА: Само гледам да добро изгледам.
ДУШАН: Јел' чујеш, Иване? Твоја бивша глумица се нашминкала за ноћно снимање.
ИВАН: Чујем, тата, чујем.
ДУШАН: Чујеш, чујеш, али не видиш. Жена ти је као змај. Или нека друга аждаја. Чувај је док не почне да бљује ватру.

Душан крене да чита новине. Маринела устаје од стола

ДУШАН: Ниси гладна?
МАРИНЕЛА: Јешћу у граду.
ДУШАН: Овде ти није довољно лепо?
МАРИНЕЛА: Нема везе, стварно.

Маринела крене

ДУШАН: Само једно питање снајка- шта си купила у јучерашњој куповини?
МАРИНЕЛА: Ништа.
ДУШАН: Ни у јучерашњој ни прекјучерашњој ниси купила ништа, колико се сећам.
МАРИНЕЛА: Ја сам јако избирљива.
ДУШАН: Избирљива, је ли? Што си онда изабрала мог сина?
ИВАН: Тата!

Маринела одлази. Душан покушава да се врати новинама. У сусрет јој долази Гора, успорен, зарозан, још поспан

ГОРАН: Добро јутро свима.
МАРИНЕЛА: Горанче мамино.

Пољуби га овлаш и одлази.

ДУШАН: О, јел то наша успавана ружнотица?
ГОРАН: Како год.

Горан узима храну и мрљави је у тањиру, цепка.

ДУШАН: Шта ћеш данас радити, дедино?
ГОРАН: Идем у зоолошки врт.
ДУШАН: Зар је већ четвртак?
ГОРАН: Јесте.
ДУШАН: Ајд што сам ја правио тебе па да ми се и опрости али то што си ти правио ово је неопростиво.
ИВАН: Тата!

ДУШАН: Престани са клопањем и обриши њушку. Можда и научиш нешто а ти, мали, слушај ме пажљиво: кад одеш у зоолошки врт хоћу да одеш до мајмунаре и посматраш бабуне.

Горан се насмеје

ГОРАН: А што деда?
ДУШАН: Зато што се јебу ко ненормални. Учи се од њих како се раде те ствари.
ГОРАН: Деда, ја стварно...

Душан бесно удари новинама по столу. Устаје

ДУШАН: Шта стварно?! Ја нисам успео, твој отац није успео! Ко зна, можда ти направиш неког нормалног! Шта се мрштиш? Не праве се деца помоћу гледања интернет порнографије осам дана у недељи већ помоћу овога!

Душан се ухвати међу ноге

ДУШАН: Горане, двадесет и пет ти је а ја те нисам видео с неком девојком. Ти, Иване, да се не мешаш! Мали, ако ти је већ бескористан мозак употреби бар то што имаш између ногу! Ако ти је стало до тога да све ово једног дана буде твоје онда ми направи праунука! И то што пре јер ја не могу много да чекам!
ГОРАН: А шта ако кажем да мене све ово не занима?

Горан устаје и одлази. Душан се заклати. Седа за сто и бесно отвара новине

ИВАН: Сине...
ДУШАН: Генијални људи праве дегенерике! Ја сам живи доказ!

Душан чита новине

ИВАН: Тата, ја...
ДУШАН: Овај пут ми нећеш покварити ужитак. Пусти ме да читам новине и марш на посао.

Иван устаје са јауком. Душан се укипи са новинама у рукама. Иван споро хода

ДУШАН: Иване- стани! Жаки, марш напоље!

Жаки излази. Иван се довлачи до стола

ИВАН: Шта је било?

Душан му баци новине. Иван чита

ИВАН: Немогуће!

Душан му тапше

ДУШАН: Добар си глумац, свака част! Ко зна, можда сам те ипак ја направио!?
ИВАН: Тата, кунем се, не знам ништа о овоме!

Душан устаје и истргне му новине

ИВАН: Шта ти је?
ДУШАН: Поцепаћу те ко лудак новине! Овако! Крв ти јебем ненормалну! Убио си Бићовића, мог најбољег човека у фирми! А зашто? Зато што ти креше жену!
ДУШАН: Тата, ја нисам знао...

Душан га гура

ДУШАН: Шта ниси знао? То да је спавао са Маринелом или то да си потпуни кретен?

ИВАН: Нисам знао, стварно нисам.

ДУШАН: Мој најбољи човек. За њега нико није знао осим тебе и мене а ти си га смакао.

ИВАН: Нисам!

ДУШАН: Љубомора! Полудео си од љубоморе!

ИВАН: Ја уопште нисам љубоморан. Знам да Маринела има некога али мени то није важно.

ДУШАН: Није важно? Слино! А важно ти је да се бавимо само легалним послом, то ти је важно? Сметало ти је што је Бићовић био моја десна рука?

ИВАН:. Бићовић је био дилер дроге, шверцер, убица, трговац људским органима, уцењивач, подводач, нема злочина којим се не бави а неке је и лично патентирао!

ДУШАН: Јел ти то мене за нешто оптужујеш?

ИВАН: Не, тата, само кажем да би поред такве десне руке врло брзо остао без леве.

ДУШАН: Да сам био паметан и на време консултовао десну руку остао бих једино без левог сметала то јест тебе. А Бићовића ми не дирај- он је доносио већи профит него цело твоје мешетарење.

Душан га нокаутира. Иван падне

ДУШАН: За два дана ми предај све твоје саучеснике да их посмичем по кратком поступку. Уколико то не урадиш заборавићу да си ми син. Ајде сад, марш на посао!

Иван одлази. Душан бесно седа и испија кафу. Прогута је у једном цугу

ДУШАН: Одвратно! Ко да је неко пљунуо унутра! Жаки!

Мрак

2.

Горан седи на клупи у ЗОО-врту и зури у празно. Руке су му у џеповима. Крици бабуна у терању, оф.
Долази Сања. Преко рамена јој је пребачена торбица

САЊА: Могу ли да седнем?
ГОРАН:Да.

Горан се помери у страну, готово скупи на својој страни клупе.
Сања седа. Гледа га испитујућим погледом. Пали цигарету. Горан се накашље.
Сања гази цигарету

САЊА: Извини, да те питам нешто.
ГОРАН:Да?
САЊА: Зашто гледаш бабуне?
ГОРАН: Послао ме деда. Какво је сад то питање?
САЊА: Океј, океј, шта се љутиш? Ниси ти једини перверзњак који воли да гледа животиње док се паре.
ГОРАН: Да, ти си други перверзњак.
САЊА: Не, мада кад гледам мајмуне како се паре то делује веома...стимулишуће.
ГОРАН: Шта ту има стимулишуће? Несрећници који се крешу својим кавезима. Исти људи.
САЊА: Људи су слободни. Ваљда.
ГОРАН: Слобода је највећи затвор.
САЊА: Или је затвор највећа слобода?

Горан се осмехне

САЊА: Пусто је овде.

Сања му се примакне, Горан се окрене према њој

ГОРАН: Ко си ти?

САЊА: Ја сам Сања.

ГОРАН:Не, ко си ти стварно?

Пауза

САЊА:Ја сам Сања.

ГОРАН: Ти си име? Ниси ништа друго?

САЊА: Радим као касирка у тржном центру.

ГОРАН: Сад ниси више име. Сад си и име и професија.

САЊА: Ха ха, духовито.

ГОРАН: Мислим, не верујем да си то што кажеш да јеси. Касирка а говориш овако?

САЊА: Волим да читам, гледам филмове... Јел чудно то што касирке воле уметност?

ГОРАН: Не, није. У ствари јесте. Не знам.

САЊА: Да скратимо причу.

Сања спушта руку у торбицу.

ГОРАН:И теби сам досадан!

Горан удари шаком по клупи и Сања се тргне

САЊА: Не, ниси! Одакле ти то?

ГОРАН: Ако сам досадан мојима шта онда да очекујем од других?

Сања спушта руку у торбицу

САЊА: Ко су други.

ГОРАН: Неки Вргањењвићи.

САЊА: Твоја породица? Мислим да претерујеш.

ГОРАН: Претерујем? Ја поуздано знам да им не требам уопште. Једном ми је деда рекао: Ако те неко отме нећу дати за тебе ни пет жутих пара.

САЊА: Ма, деда ти је пролупао. Извини али мени тако звучи.

ГОРАН: Деда? Кад би само знала. А ћале, јел и он пролупао?

САЊА: Шта је ћале рекао?

ГОРАН:Ћале је ћутао. Ни кева није ништа рекла.

САЊА: Ма, не мисле они тако.

Сања крене да извлачи руку из џепа

ГОРАН: Мисле. Ћале је опседнут послом, кева је опседнута собом а деда је вампир.

САЊА:Постоји само један начин да провериш....

ГОРАН: Већ сам то покушао. Измислио сам сопствену отмицу.Нису дали ни пет пара, као што је деда рекао. И још су рекли: не преговарамо са терористима!

Смеју се. Сања извлачи руку из џепа. Узима упаљач и цигарету. Пали је

САЊА: То је баш зајебано. Ћао.

Сања устаје

ГОРАН: Чекај.

САЊА: Да?

Пауза

САЊА: Слушам.

ГОРАН: Сигурно ти још требам.

САЊА: Како то мислиш?

ГОРАН: Ниси села тек онако поред мене. Знам да нисам леп али...

САЊА: Ни ја нисам лепа.

ГОРАН: Не бих рекао.

САЊА: Хвала на комплименту. Ваљда.

ГОРАН: Молим.

САЊА: Хајдемо. Знам један кафић у близини.

ГОРАН: Не, ја не могу тамо. Хвала ти. Не могу.

САЊА: Мислила сам да хоћеш.

ГОРАН: Нисам за то.

САЊА: Зашто?

ГОРАН: Смрди ми.

САЊА: Више од мајмунаре?

ГОРАН: Људи, дим, пиће, то нисам ја.

САЊА: Али то јесам ја. Дакле?

Пауза

САЊА: Океј. Ћао.

ГОРАН: Чекај. Гогзила седамдесет и пет манки јаху ком.

САЊА: Како?

ГОРАН: То је моја адреса. Имам и месинџер.

САЊА: Јел ми ти то заказујеш састанак на Интернету?

ГОРАН: Тако ми је једноставније.

САЊА: Ти си баш чудан тип, гогзила седамдесет и пет манки јаху ком.

Пауза

ГОРАН: Ако хоћеш ти ме назови. Стално сам онлајн.

САЊА: Нисам ни сумњала.

ГОРАН: Шта ти то значи?

САЊА: Значи: размислићу о томе, Гогзило! Ћао.

Сања одлази.

Горан крене да устане а затим седне и помери се према средини клупе. Гледа у правцу којим је Сања отишла. Оргијање барбуна се појачава, оф. Мрак

3.

Жакијева соба, у полутами.. Жаки је у оријенталној одежди, у медитативној „лотос“ пози. Зрак светлости је на његовом лицу. Потпуно је усредсређен. Отвара очи, нагло устаје и почиње да се лагано истеже а затим ради таи-чи вежбе. Покрети су му јасни, сигурни, пуни унутрашње снаге. С временом покрети постају све бржи и жешћи, као да се заиста бори с неким а онда, кад му покрети постану махнити, он крикне и падне на под. Мрак

4.

Спаваћа соба Маринеле и Ивана. Брачни кревет је окружен мраком. Иван се преврће у кревету. Има ноћне море

ИВАН: Не, тата, не могу! Тражиш превише! Не могу да измислим кривце! Мислим, могу изабрађу неког, увек нека будала страда. Не би био први пут али ипак, зар не би могли једном по закону? Само једном. Бађовић, Бађовић, није му довољно што ми је јебао жену! И мртав ми прави проблеме! Курва, јебена курва, убићу их, убићу их обоје!

Долази Маринела из мрака . Носи јастук у својим рукама. Има нечег месеачарског и ритуалног у њеном држању

ИВАН: Да оживи убио бих га, без оклевања! Бађовић, зли касапин! Такви изазивају смрт! А знаш шта бих му прво урадио тата? Одсекао бих му јаја и натерао га а их поједе а онда да сам себи попуши курац који је забијао у моју жену! Знао сам, све време сам знао, нисам ја идиот!

Маринела се претећи нагиње према њему са јастуком у рукама

ИВАН: Кучкетина смрдљива! Убићу и њу татице, прво сисе, онда све остало! Видећеш ко је татина крв, видећеш ко је татина крв! Хахахахах!

Маринели, у пицами, с леђа прилази Душан.
У руци му је пиштољ који јој прислања уз леђа.
Иван кркља и мумла

ДУШАН: Ко ће овде и кад умрети то ја одлучујем. Јасно?
МАРИНЕЛА: Јасно.
ДУШАН: Сина јединца ми убијаш.
МАРИНЕЛА: Да нисам ја ти би.
ДУШАН: Тишина! Он има још времена да се искупи и објасни у чему је ствар. За сада је он осумњичен колико и ти.
МАРИНЕЛА: Ја? Али...
ДУШАН: Тише, тише! Пробудићеш ми дете.
МАРИНЕЛА: Баш си брижан.
ДУШАН: Још једна глупост и оде ти бубрег!Идемо.
МАРИНЕЛА: Где?
ДУШАН: То није твоја брига.

Душан јој полаже шаку на уста и одвлачи је у мрак.

ИВАН: Али, тата, ја то нисам урадио, стварно нисам! Немој ме убити, молим те, немој! Некад сам био твој мали Буца, сећаш се? Молим те, немој!

Мрак

5.

Горанова соба/ Сањина соба.

Горан је у својој стандардној изношеној одећи.

Сања носи тренерку и мајицу на бретеле.

Компјутери су им као и монитори стопљени тако да су монитори у ствари као огледала која одражавају туђи лик.

ГОРАН: И, ево нас.

САЊА: Ево нас.

ГОРАН: Нисам веровао да ћемо се видети тако брзо. Бар не тако брзо.

САЊА:Па, ето, ту смо. Да ли ти смета? Ако ти смета ја могу да одем, знаш?

ГОРАН:Не, не смета. Немој да идеш.

САЊА: Ти си чудан момак, Гогзила.

ГОРАН: И ти си чудан момак, Сања.

Сања се насмеје.

САЊА: Тако ме доживљаваш, као мушкарачу?

ГОРАН: Ја сам чудан момак, као што си рекла. Мада, нисам толико чудан колико сјебан.

САЊА:Не мораш да ми објашњаваш.

ГОРАН: Не, ствар је у томе што морам. Знаш како су одговарали моји кад год бих хтео да им кажем у чему је ствар, кад год бих се потпуно отворио? Много размишљаш, то је био њихов одговор. А зашто много размишљам? Зато што сам докон. А зашто сам докон? Јер су моји пуни лове. И зато ми је досадно и не идем нигде. Ако можеш да имаш све, у чему је поента?

САЊА: Сигурно постоји неко решење.

ГОРАН: Могао бих да радим и не мислим уопште, као ћале.

САЊА: Могао би да дођеш вечерас код мене.

ГОРАН: Зашто?

САЊА: Како зашто?

ГОРАН: Немој само рећи да те привлачим.

САЊА:Да.

Горан се смеје

САЊА: Имаш леп смех. Штета што се смејеш за себе.

ГОРАН: Како то мислиш?

САЊА: Онако, пригушено. То може да зазвучи мало језиво. Желим да се смејеш за мене.

Пауза

ГОРАН: Искрено ми реци зашто хоћеш да будеш са мном?

САЊА: Довољно си луд за неког као што сам ја.

ГОРАН: Искрено.

САЊА: Не изигравај фрајера кад то ниси. Ја могу да се искључим.

Горан скочи са столице и зграби монитор.

ГОРАН: Немој!

САЊА: Онда дођи код мене.

ГОРАН: Нисам спреман. Још не.

САЊА: Кад сам те угледала у зоолошком врту

ГОРАН: Да?

САЊА: Пожелела сам да седнем поред тебе. Да те помазим по коси. Изгледао си ми изгубљено, као мали батица.

ГОРАН: који батица? Твој батица?

Пауза

САЊА: Као дете, као било које дете.

ГОРАН: Капирам.

САЊА: Гогзило, требаш ми. Не занимају ме они празноглави лепушкасти јапи-идиоти који ми намигују иза колица пуних луксузне робе. Хоћу тебе, разумеш?
ГОРАН: Не. Делујеш ми као паметна девојка али, међу нама, немашђ никакав укус за мушкарце.
САЊА: Ћути! Хоћу те јер схваташ какав је овај свет, јер имаш срца и памети да не будеш као твоји. За то је потребна храброст а ја то највише ценим код мушкарца. А и сладак си на свој начин.
ГОРАН: Сјебаност је рутина а не побуна.
САЊА: Сјебаност је упорност да не будеш као други. Не можеш тек тако да окренеш леђа свима. Лакше је уклопити се. Много лакше.

Горан спусти шаку на монитор.
Сања спусти шаку на монитор.

ГОРАН: Знаш, ја желим да се откачим с тобом, да одем до крајности.
САЊА: Сад говориш као ја. То ми се допада.
ГОРАН: Да ти кажем нешто о мени.
САЊА: Да?

Пауза

ГОРАН: Понекад желим да уништим себе.
САЊА: Знам. И ја.
ГОРАН: А некад сам тако срећан што сам жив. Заваравам се две секунде и тада све има смисла.
САЊА: То је живот у теби, то је снага. Дођи код мене, даћу ти је још.
ГОРАН: Доћи ћу.
САЊА: Кад?
ГОРАН: не вечерас.
САЊА: Показаћу ти.
ГОРАН: Шта?

САЊА: Показаћу ти оно што пропушташ.

Сања обори једну бретелу на мајици и покаже му дојку. Мрак

6.

Агресивни техно, оф.

Жаки јеца на поду своје собе и бесно удара шаком о под.
Душан, у својој соби-стрељани узима Маринелу с леђа док држи пиштољ уперен у њену главу. Маринелино лице је безизражајно.

Иван се преврће у брачном кревету и мумла неразумљиве речи.

Сања и Горан су за својим компјутерима. Мастурбирају

Ритам ових радњи се убрзава уз пратњу агресивног техна док не досегне свој климакс, истовремено кад Душан доживи врхунац, кад Жаки заурла, кад се Иван пробуди, кад Горан и Сања доживе врхунац

Мрак

7.

Иванова спаваћа соба. На столици, са флашом вискија поред њега, седи Душан.
У Душановој руци је пушка. Натегне флашу а затим пушком подгурне сина
Иван се пробуди уз врисак

ИВАН: Тата! Немој, време још није истекло....
ДУШАН: Време је истекло онда кад ја кажем а то је сад.
ИВАН: Не, тата зашто?

ДУШАН: Опет си убио.
ИВАН: Не, нисам ја! Стварно нисам ја!
ДУШАН: Да, стварно јеси ти!

Душан му залепи цев за чело.

ДУШАН: Хајде, реци зашто си смакао Трокоњића? Човек није био у нелегалним пословима а ти си га смакао. Зашто? Јер је био најпаметнији у целој фирми? Јер сам мислио да њега ставим на твој положај?
ИВАН: Не, тата то није уопште тако.
ДУШАН: Знам шта бунцаш кад спаваш ,све знам. Пун си мржње и злобе, Иване. До сутра да си предао твоје убице или...

Душан пушком одгурне његову главу уз гадљив гест. Душан устаје, узима флашу с пода

ИВАН: Чекај, не можеш тако да ме оставиш.
ДУШАН: У праву си, не могу.

Баци му флашу вискија у руке

ДУШАН: Узми ово. Требаће ти сутра.
ИВАН: Не, тата, немој.
ДУШАН: Имаш ли да ми кажеш нешто паметније?

Иван одлаже флашу и хитро устаје из кревета

ИВАН: Тата, а јеси ли размишљао о завери?
ДУШАН:Каквој завери?
ИВАН: Неко жели да те уништи.

Душан се насмеје

ДУШАН: Сви сањају али нико не покушава.
ИВАН: А власт?
ДУШАН: Власт? Зашто? Ја сам верник, добротвор, ктитор, донатор! Ја сам највећи патриота у овој земљи. На крају крајева, највећи део ове земље и припада мени.
ИВАН: Ипак, Власт,. Или Служба.
ДУШАН: Није власт и није Служба. Ја сам од Службе потекао.
ИВАН: Али шта ако је?
ДУШАН: Није. Џабе се хваташ за сламку. Ово су твоји лудачки покушаји да се извучеш. Сутра ујутру, за доручком.

Душан крене да оде

ИВАН: А ако је неки усамљени појединац?

Душан се окрене

ДУШАН: Како?
ИВАН: Неко ко те мрзи и ко жели да посмиче све твоје и тако ти утера страх у кости а на крају убије и тебе.
ДУШАН: Ко то?
ИВАН: Било ко коме си нешто напакостио.

Душан се насмеје

ДУШАН: Велики је то списак.
ИВАН: Рецимо, Жаки.
ДУШАН: Наш Жаки? То је сумануто!
ИВАН: Његов брат од стрица је Недељковић, онај новинар Недељковић који је превише њушкао па смо морали да нешто урадимо.

ДУШАН: Брат од стрица? Па и није му неки род.

ИВАН: Најближи после рођеног брата јесте близак род.

Душан репетира пушку и упери је у Ивана

ДУШАН: Не балегај него ми дај списак! Сутра, за доручком!

Душан одлази. Мрак

8.

Оружарница. Жаки предано чисти оружје.

Долази Маринела у црном комплету

ЖАКИ: Добар дан, госпођо.

МАРИНЕЛА: Чистиш оружје?

ЖАКИ: Да. Има их доста.

МАРИНЕЛА: Превише.

ЖАКИ: Не бих знао рећи, госпођо.

МАРИНЕЛА: Да ли можеш да престанеш на тренутак?

ЖАКИ: Да ли вам треба нека помоћ?

МАРИНЕЛА:Не.

ЖАКИ:У том случају извините, ја морам да завршим с овим послом јер већ касним.

Жаки узима пушку у руке и крене да је расклапа. Маринела га ухвати за руку

МАРИНЕЛА: Да ли те некад неко повредио? Баш повредио Жаки?

ЖАКИ: У средњој школи ми је један дечко разбио аркаду кад смо се тукли. Ево, овде.

МАРИНЕЛА: Не избегавај одговор. Јеси ли некад изгубио неког или нешто и тужан си сваки пут кад се сетиш?
ЖАКИ: То је лично питање, госпођо.
МАРИНЕЛА: Не, то је твоја и моја тајна. Жаки, ја осећам да си ти више од оног што видим.

Пауза

ЖАКИ: Ја сам само послуга, госпођо.
МАРИНЕЛА: Изгледаш помало опасно, имаш те испитивачке очи, контролишеш ми сваки покрет. Мислиш да нисам приметила?

Маринела га зграби за раме

МАРИНЕЛА: Имаш јако и затегнуто тело за неког ко има педесет година.
ЖАКИ: Госпођо, молим вас. Прелазите границу.
МАРИНЕЛА: Прелазим границу, прелазим рампу, лоша као човек, још гора као глумица. Жаки, желим да ти дам нешто.
ЖАКИ: Могу претпоставити шта је то. Хвала али не.
МАРИНЕЛА: У ствари, даћу ти све што желиш. Себе, све.
ЖАКИ: Госпођо, молим вас, не желим да вас одгурнем али ћу морати.
МАРИНЕЛА: Жаки, брз си, јак и вешт с оружјем. Прави мушкарац. Изгледаш ми прилично хладнокрван. Такав ми треба.
ЖАКИ:Госпођо, ја стварно не знам о чему говорите.
МАРИНЕЛА: Мислим да знаш.

Маринела зграби цев

МАРИНЕЛА: Јеси ли некад пуцао из те пушке?
ЖАКИ: Госпођо, ја сам само обичан слуга!

Маринела се тргне

МАРИНЕЛА: У реду, у реду. У том случају, молим те да ми опереш кола. Крећем у град за који минут.
ЖАКИ: Али, прао сам их јуче.
МАРИНЕЛА:Опери та кола!

Жаки одјури.
Маринела узима пушку и убацује метак у комору. Затвара је
Долази Душан

ДУШАН: Ништа лепше од жене са пушком.

Маринела упери пушку у њега

ДУШАН: Желиш да причамо о нечему?
МАРИНЕЛА: Немамо о чему.
ДУШАН: Унутра је ћорак. Мислиш да сам такав идиот да послузи дајем праву муницију?
МАРИНЕЛА: Како?
ДУШАН: Знао сам шта ћеш урадити. Зато сам намерно наредио Жакију да одмах стави патроне у пушку.

Маринела испусти пушку из руку. Јеца

ДУШАН: Лепо сам ти рекао- нико овде не гине док ја не кажем.
МАРИНЕЛА: Ти си наказа! Силујеш ћерку свог сина! Ти си болестан!
ДУШАН: Нема ту ништа болесно. Стари Словени су то звали „снохачество“.
МАРИНЕЛА: Не можеш ме уништити.
ДУШАН: Ни не намеравам. Било би тако досадно без тебе а сад се губи на сахрану свог швалера. Хајде ако смеш!

Маринела направи оклевајући покрет али се не помери.
Душан се сагне, узме пушку а затим провуче цев између њених ногу.

ДУШАН: Имам те и имаћу те кад год хоћу. Схваташ?

Душан повуче пушку према себи.

ДУШАН: Хајде, губи се!

Маринела отрчи. Душан пољуби цев. Мрак

9.

Клупа у ЗОО парку. Ноћ
На клупи су Горан и Сања. Воде љубав, жестоко и страствено али се истовремено труде да буду тихи И пригушено стењу
Сања је изнад Горана. Горан досеже климакс
Сања му ставља шаку на уста. Смеје се

САЊА: Тише, чуће нас стражари.

Горан крклја.
Сања му скида шаку са уста

ГОРАН: Морам, ја морам.
САЊА: Не мораш ништа.
ГОРАН: Знаш ли колико дуго сам сањао о овоме?
САЊА: То није разлог.
ГОРАН: Ауууууууу!
САЊА: Ти стварно ниси нормалан. Бежимо.

Сања устаје и брзо се сређује.

ГОРАН: Шта то радиш?

САЊА: Сигурно су нас чули. Морамо да идемо.

ГОРАН: Не док ми не кажеш.

САЊА: Шта да ти кажем?

ГОРАН: Да ли ме волиш?

САЊА: Гогзило, још нисмо били ни на правом „дејту“ а ти ме питаш...

ГОРАН: Прескочили смо формалности. Реци ми.

САЊА: Шта?

ГОРАН: Па, јел ти се допадам, јесам ли ти симпатичан, јел си са мном само због секса, шта?

САЊА: Среди се па ћу ти рећи.

Горан устаје. Сређује се, закопчава

ГОРАН: Па, реци?

САЊА: Мислим да сам чула тамо неке кораке.

ГОРАН: Не мичем се док ми не кажеш.

САЊА: А ти мени?

ГОРАН: Волим те.

САЊА: Не претерај. Нисмо још почели...

ГОРАН: Волиш ли ме?

САЊА: Близак си ми.

ГОРАН: Близак? Као шта? Као мама, као тата?

САЊА: Не, не.

ГОРАН: Као брат?

Сања му удари шамар

САЊА: Такву глупост да ми никад ниси рекао! Разумеш?
ГОРАН: Разумем.

Горан се заплаче
Сања га пригрли и пољуби

САЊА: Који си ти клинац.
ГОРАН: Извини што сам то рекао. Знаш, ја никад нисам и потпуно сам одлепио па само причам глупости.
САЊА: А пре си као говорио нормалне ствари?

Сања га пољуби

САЊА: Шалим се. Хајдемо.

Горан је повуче према себи и пољуби

ГОРАН: Мислиш да би могла да се заљубиш у мене?
САЊА: Да, мислим да бих.

Гласови и кораци, оф.

САЊА: Бежимо!

Повуче Горана за руку и одјуре. Мрак

10.

Трпезарија Вргањевића. Послужен је доручак
За столом седи Душан и пуши.
Журним кораком долази Иван

ДУШАН: О, па ко нам је то вредан сине?

ИВАН: Нема никога у близини?

ДУШАН: Не брини. Послао сам Жакија по шампањац у подрум, твоја жена још спава а твој син, хехехехе, али добро, о том потом.

ИВАН: Шта је било с Гогијем?

ДУШАН: Небитно, што кажу клинци. Дај списак.

Иван му предаје списак као да баца врућ кестен назад у ватру

Душан чита

ДУШАН: Шта је ово, који курац?!

ИВАН: Па, списак.

ДУШАН: Моја масерка, Жаки, Маринелин ароматерапеут и твој возач. Па јеси ли ти нормалан?! Могао си бар мало боље да слажеш.

ИВАН: Али тата, ти не разумеш, то је завера.

ДУШАН: А који је мотив? Поред несрећног Недељковића? Да му нису сви нека својта? А?

ИВАН: Јаааа...

Душан згужва папир и баци му га у лице.

ДУШАН: Ти си мртав човек.

Иван се заклати на ногама

ИВАН: Тата, ја нисам крив, јаааа.....

Душан устаје, сав намрштен, прилази му.

Заузме Иванову позу. Заклати се...

ДУШАН: „Тата, ја нисам крив, јаааа.....“ Који си ти дебил! Зар си заиста мислио да сам тако глуп па да помислим да си способан да урадиш тако нешто? Ти да смакнеш два човека за два дана? Хајде молим те!
ИВАН: Па не. Хе хе.
ДУШАН: Наравно да не. Ти не можеш ни себе да убијеш. Смислио сам ову зврчку да ти се мало осветим за твоје безмудо пословање.
ИВАН: Ко је онда?
ДУШАН: Е, ко је! Ја, то јест моји људи. Бићовић је био зарђао шраф у машини и требало га је заменити а ни то са твојом женом му није служило на част. Трокоњић је био превише амбициозан и знао више него што треба. Ето, мистерија решена. Седни, охладиће ти се доручак.

Иван седа, блед као креч и дрхтав као желе

ДУШАН: А да чујеш најбоље. Твог сина је синоћ ухватила полиција у зоолошком врту. Заглавило му се дебело дупе док је покушавао да побегне кроз рупу на ограду. Прави мали хрчак!
ИВАН: Како?
ДУШАН: Син ти воли животиње, ето како. Шта се чудиш, мрмоте? То је сигурно на тебе повукао.
ИВАН: Где је? Како?
ДУШАН: Не бој се, пустили су га на моју интервенцију. Очекујем га за који минут.

Долази Жаки са шампањцем на леду и чашама

ЖАКИ: Да отворим господине?
ДУШАН: Отвори Жаки, отвори!

Жаки отвара шампањац и сипа у чаше.
Душан и збуњени Иван узимају чаше.

Душан се куцка с њим

ДУШАН: За нове почетке у бизнису сине, за нове почетке! Пиј до дна!

Испијају.
Душан задовољно ломи своју чашу

ДУШАН: Е, тако.

Долази Маринела. Подбула је, носи црне наочаре. На рамену јој је торбица

ДУШАН: О, снајка, ту ли смо? Па где смо били до сада? Да нисмо мало претерали са пићем синоћ?
МАРИНЕЛА: Жаки, сипај ми кафу.

Жаки јој сипа кафу.
Маринела вади пљоскицу из торбице.
Сипа у кафу

ДУШАН: Мало је рано за те ствари, а?
МАРИНЕЛА: За мене је баш право време.
ИВАН: Душо, немој да правиш глупости.
МАРИНЕЛА: Више нећу. Ово је последња глупост коју ћу у животу направити. Збогом дркаџије!

Маринела испија чашу.

ДУШАН: Жаки, не дај јој да пије, не дај! То је отров!

Жаки јој избија шољицу из руке.
Маринела пада на под. Тресе се целим телом.

Иван устаје и скамени се.
Жаки се сагиње и дрмуса је.

ЖАКИ: Госпођо, госпођо!
ДУШАН: Шта је дрмаш-прст у грло, па нек поврати. А ти идиоте, одмах зови болницу! Не државну, нашу болницу! Одмах!

Жаки се рве са Маринелом која се отима. Успева да јој гурне прст у грло.
Маринела се изврће на бок. Повраћа
Душан удари шамар Ивану.
Иван се тргне и почне да укуцава број болнице

ИВАН: Хало, доктор Поповић? Пошаљите кола. Брзо и дискретно!
Мрак

11.

Маринелино вриштање, завијање сирене амбулантних кола, убрзани кораци у празном ходнику, тешко дисање. Маринелин врисак, оф. Светло.
Болничка соба. Кревет и наткасна.
У кревету је Маринела. Спава
Поред кревета клечи Горан. Рида

ГОРАН: Мама, зашто си то урадила?Ја ти нисам ништа лоше урадио. Јеси ли мислила на мене кад си попила отров, јеси ли?

Маринела се буди, подигне се.
Горан крене да је загрли.
Маринела клоне и настави да спава

ГОРАН: Какво је то лудило у нама? Знам шта говоре за тату, проневере, корупција. За дедом се вуче реп од педесет година. Ја сам такав какав сам али ти, шта се теби догодило реци ми? Кад погледам твоје филмове и тебе то није иста особа.Мама!

Мајка се буди и мумла. Показује му руком да јој се примакне
Горан се нагиње према њој да био је чуо. Маринела се бори да изговори нешто али не успева. Клоне

ГОРАН: Мама?

Нагиње се према њој.

ГОРАН: Спава.

У собу улази Душан са великим букетом цвећа
Горан се окрене према њему

ДУШАН: Шта радиш ту?
ГОРАН: Како шта радим? Мајка ми је.
ДУШАН: Доктор је рекао да нема узнемиравања.
ГОРАН: Хтела је нешто да ми каже. Сачекаћу мало.
ДУШАН: Још је изнурена.
ГОРАН: Сачекаћу.
ДУШАН: Излази!
ГОРАН: А ти смеш да улазиш?
ДУШАН: Само да оставим цвеће. Ма, шта се ја теби правдам? Марш напоље, балавац један!
ГОРАН: Могао си то и љубазније да кажеш.

Горан излази.
Душан ставља цвеће на наткасну. Помилује јој косу а затим јој упути благу ћушку

Маринела се буди и покушава да устане. Преплашено мумла.
Душан је обуздава

ДУШАН: Шта сам ја рекао кад си пред двадесет и пет година ушла у моју кућу? Шта сам рекао? „Ја овде одређујем правила!“ Сећаш се? А ти си ми се смејала, балава старлетица са стомаком до зуба! А погледај се сад! Доктори кажу да ћеш се извући али ће ти остати оштећени нерви у центру за говор. Имаћеш и мигрене, зујање у ушима, с времена на време ће ти трнути лева половина тела. Нећеш моћи нормално да жваћеш а камоли да се крећеш. И сва та вечна лепота ће се отопити као пена од сапунице. Угојићеш се, повити, угасити. Али ћеш још тињати ту, у глави, довољно да можеш схватити да те гледам и контролишем. Нико не живи или умире без мог одобрења, запамти! Нико!
Мрак

12.

Трпезарија Вргањевићевих. Маринелу, која споро корача, за сто доводи Жаки. Иду корак по корак. Оставља је за столом и одлази. Маринела се тресе и тупим погледом кружи око себе.
Враћа се Жаки са чинијом и кашиком. Седа поред Маринеле и храни је

ЖАКИ: Госпођо, сећате ли се кад сте ми се обратили у оружарници и тражили моју помоћ?

Пауза.
Маринела климне главом

ЖАКИ: Ја вас тада нисам разумео. Мислио сам да желите да будем ваш љубавник али сам схватио, нажалост прекасно, да сте у великој опасности. Сад не могу ништа да исправим али вам могу помоћи. Урадићу оно што желите. Ви ћете ми помоћи колико у том тренутку будете могли, наравно.

Маринела се закашље.

ЖАКИ: Немамо времена. Као што вероватно знате, цела кућа је озвучена и пуна камера осим ове трпезарије у којој закључују своје мрачне послове. Кад се укаже прилика ја ћу га убити. Биће довољно времена да утекнемо пре но што обезбеђење дође. Верујте ми, ја желим да се осветим колико и ви. Душан је убио мог брата од стрица, Недељковића. Сећате се? Онај новинар? Био је идеалиста, хтео је да нешто промени и није успео.Кад сам чуо за то осећао сам кривицу, схватае? И ја сам само био са стране, посматрао. Остао је само један начин да прекинемо ове ужасе и ви знате који је. Климните главом ако се слажете.

Пауза. Маринела га снажно загрли

ЖАКИ: Договорили смо се. Молим вас, вратите се назад. Могу наићи сваког тренутка.

Маринела се врати у пређашње стање. Храни је
Долазе Душан и Иван
Душан је добро расположен

ДУШАН: Добро вам јутро и да вам је срећно и берићетно!
ЖАКИ: Хвала вам, господине.
ДУШАН: Јеси ме чуо? Ко да отварам неки пољопривредни комбинат!

Душан и Иван седају на своја места.
Маринела почиње хистерично да мумла
Душан узима новине и отвара их

ДУШАН: Ако будете правили даљу буку снајка ја могу да вас пошаљем и у неку државну институцију.

Маринела умукне

ДУШАН: Хвала. Где је дунстер?

ЖАКИ: Господин Горан је изашао јуче и рекао да се више неће враћати.

ИВАН: Како? Зашто ме нисте обавестили?

ЖАКИ: Нисте били ту.

ИВАН: Могао си да ме назовеш. Јеси ли чуо за мобилни телефон?

ДУШАН: Смири се. Сигурно је побегао са неком дромфуљом.Вратиће се чим се испразни или му понестане пара, шта већ прво наиђе.

Маринела јеца

ДУШАН: Жаки, изведи је. Не могу да поднесем кад жена плаче.

Жаки изводи Маринелу и они лагано одлазе

ИВАН: Тата, мислим да си преоштар према Маринели.

ДУШАН: Ти мислиш?! Он мисли! Е па ја не мислим- ја делујем и то ми је довољно.

ИВАН: Пардон, осећам.

ДУШАН: Осећаш?! Ти немаш срца као што немам ни ја и као што нема нико од наше феле. Једина разлика између тебе и мене, синчићу, је у томе што ти немаш петљу да убијеш а ја имам. Ти би више да убијаш натенане, цифрама, прорачунима, графиконима, таксама, порезима, кредитима, отпуштањем с посла.

ИВАН: То није исто.

ДУШАН: Није? А зашто Американци кажу: „ Уђи у банку са два тестиса- ако узмеш кредит изаћи ћеш са једним?“

ИВАН: Чисто претеривање.

ДУШАН: Мислиш претерана реалност? Код мене се барем зна- метак, отров, дављење, саобраћајка или неки други несрећан случај и крај. И зато престани да ми кукаш за курвом која ти је набијала рогове! Знамо се!

ИВАН: Ни до Горана ти није стало?

ДУШАН: Не превише.

ИВАН: Он је твој унук!

ДУШАН: Јој, да ми нису пре дваес година рекли да сам стерилан сам бих направио новог наследника и избегао ову зајебанцију.

ИВАН: Тата, молим те, дете ми је отишло.

ДУШАН: Па шта? Могу да га нађем и доведем овде за пет минута.

ИВАН: Молим те немој. Знам твоје методе!

ДУШАН: Пих, добро нећу! Ко зна, можда је и нашао неку паметну и лепу. Ако си могао ти... Слушај, овако ћемо: сачекај дан-два а онда га позови на недељни ручак. Да видиј мајку ако већ не жели да види нас. Питала је за њега, тако му реци. А ако хоће неког да поведе нек то и уради па била то животиња, тип или девојка, свеједно.

Мрак

13.

Сањин стан.

Сања и Горан леже једно до другог и милују се после љубави

САЊА: О чему сад размишљаш?

ГОРАН: О мојој мајци.

САЊА: Размишљаш о мајци после секса са мном? Хммм!

ГОРАН: Одвратна си.

САЊА: Знам. Извини. Понекад сам стварно неподношљива. Не знам што сам то рекла, као да желим да те повредим а не желим.

Милује га по коси

САЊА: Извини, дечкићу!

Пољуби га

ГОРАН: Хтела је нешто да ми каже кад сам је посетио у болници, борила се са дахом али није изустила ни реч. Чини ми се да има везе с оним што је натерало да дигне руку на себе.
САЊА: Никад ниси помислио...
ГОРАН: Никад. Мада, нисам је много ни познавао. Шта је мени? Не познајем је добро, то сам мислио да кажем. Стално је јурила около, сва упарађена и нашминкана. Мало те помази по глави, цмокне и изјури. То је било све. Ни ћале није бољи.
САЊА: Није ваљда то све?
ГОРАН: Не, ваљда не. Некад би баш изгледали као породица, кад одемо на море или зими, на планину. Било је пар тренутака.Ја долазим из гадне породице, Сања, али не знам шта да урадим, верој ми. Као да је све изван мене.
САЊА: Немој да се бринеш, сад си са мном.

Сања га љуби

ГОРАН: А шта је са твојима?
САЊА: Развели се. Одселили. Оставили мене и брата.
ГОРАН: Тебе бар неко воли. У породици, мислим.
САЊА: Волео је али је волео и иглу.
ГОРАН: Жао ми је.
САЊА: Превише је волео иглу. Задужио се и... Унаказили су га!

Сања се заплаче. Горан је грли

САЊА: Пре неки дан сам сазнала да је онај којем је дуговао убијен. Нисам осетила олакшање. Ништа.
ГОРАН: Немој да се гризеш. Готово је.
САЊА: Није. Никад није готово! Схваташ ли?
ГОРАН: Не али ћу покушати.

САЊА: Нисам му помогла кад је требало. Нисам се довољно трудила. Нисам! Удала сам се за моју касу и књиге а заборавила на њега.

ГОРАН: Ако могу некако да ти помогнем.

САЊА: Можда ћеш моћи. Не знам.

Пауза.

ГОРАН: Звали су нас моји у госте. Мајка жели да ме види. И тебе.

САЊА: Стварно?

ГОРАН: Да, на ручак у недељу. Одбио сам.

САЊА: Зашто?

ГОРАН: Како зашто?

САЊА: Мислим, то је твоја мајка. Има велике проблеме и не можеш тек тако да јој окренеш леђа. Да се мени укаже таква прилика и да знам да постоји шанса један према милион да ћу спасити мог брата ја бих урадила све, разумеш ли? Све!

ГОРАН: Не желим ништа да имам с њима.

САЊА: Горане, морамо да идемо тамо.

ГОРАН: Не морамо.

САЊА: Морамо! Због тебе.

ГОРАН: Биће ти ужасно тамо. Кад чују ко си и чиме се бавиш.

Пауза

САЊА: Да ли се ти стидиш мене?

ГОРАН: Не.

САЊА: Па онда?

Пауза.

ГОРАН: У праву си. Отићи ћемо тамо. Показаћу им да ми не могу ништа. Не могу ми ништа кад волим. Волим те Сања.

Пауза.

САЊА: Волим те.

Љубе се, милују.
Мрак

14.

Трпезарија Вргањевићевих. Послужен је недељни ручак. За столом су Душан, Иван и Маринела. Служи их Жаки

ИВАН: Касне.
ДУШАН: Кад дођу- добро дошли. Једини, сине, једи. Буди добар товљеник! Прави гуда!

Маринела мумла

ДУШАН: Шта каже?
ЖАКИ: Нисам сигуран господине али чини ми се да је нешто у вези са господином Гораном.
ДУШАН: Толико сам и сам могао да схватим.

Ивану звони мобилни телефон.

ИВАН: Хало, молим?
ДУШАН: Ни за недељним ручком не можеш да се опустиш. Зар ти ништа није свето?
ИВАН: Да, да, важи. У реду је.

Иван спушта мобилни у унутрашњи џеп сакоа

ИВАН: Купили смо. Имамо и рудник.
ДУШАН: Е, фала Богу! Нека вајда и од тебе. Ајде да једемо.

Долазе Горан и Сања

ДУШАН: О, то сте ви! Фино, лепа девојка! Ко би рекао!

Рукује се с њима.

САЊА: Сања.

Иван се рукује с њима, растресен је
Сања је збуњена
Горан грли Маринелу и показује на Сању

ГОРАН: Мама, ово је моја девојка, Сања.

Рукују се. Маринела се збуњено осмехује
Седају за сто

ДУШАН: Ми већ почели, извините. Послужите се.

Сања и Горан се служе.
Сви једу у тишини

ИВАН: Па, чиме се бавиш Сања?
САЊА: Радим у продавници.
ДУШАН: Мислиш, водиш радњу?

САЊА: Не.

ДУШАН: Онда твоји воде радњу?

ГОРАН: Сања је касирка.

ДУШАН: А, тако.

Сви једу у тишини

ДУШАН: Знао сам једном једну касирку. Што је то било фино!

ИВАН: Тата, молим те!

ДУШАН: Види се на кога си повукао укус, дедино.

ГОРАН: Овде смо дошли због маме.

ДУШАН: Какве то везе има с твојим укусом за жене? Додуше, до јуче нисам ни знао да те занимају жене.

САЊА: А вас и ако занимају- касно је.

ДУШАН: О, знамо и да одбрусимо. Права мала касирка!

ГОРАН: Не обазири се. Зна он то.

ИВАН: Да ли сте...

САЊА: Да?

ИВАН: Како сте стигли овде?

ГОРАН: Сања, тата те пита нешто.

САЊА: Градским превозом.

ДУШАН: То још постоји?

САЊА: Да. Само сад аутобусе не вуку коњи.

Душан се насмеје

ДУШАН: И духовита је и оштрог језика. Ви сте баш бистри, а?

САЊА: Волела бих да то могу да каже и за вас.

ДУШАН: Ћутим, ћутим. Сваку ме поклопи.

Пауза

ГОРАН: Мама, како си?

Маринела промумла.

ГОРАН: Мама?

Маринела немоћно маше рукама и мумла.
Горан се заплаче

ИВАН: Биће боље сине али не одмах.
ДУШАН: Жаки, одведи је. Квари атмосферу.
ГОРАН: Нећеш је водити нигде! Она је моја мајка!
ДУШАН: Не слушај га.
ГОРАН: Тата, реци му нешто...
ИВАН: Сине, ја не знам.
ГОРАН: Тата, зар мораш да будеш такав?
ДУШАН: Иване!
ИВАН: Жаки, одведи је.

Сања устане

САЊА: Какав си то човек?!
ИВАН: Ко? Ја?!
Ако си такав према својој жени шта други да очекују?!
ИВАН: Који други?
САЊА: Они које си побио.

Пауза.

ИВАН: Сад стварно ништа не разумем.

САЊА: Време је да платиш.

Сања устане, спусти руку у торбицу и вади пиштољ. Упери га у Ивана

САЊА: Убио си мог брата, Милана Гвоздића.
ИВАН: Ко је он?
САЊА: Ни име му не знаш?
ИВАН: Не. Ко је он?
САЊА: Да те подсетим. Убио га је твој мафијаш Бићовић.
ГОРАН: Сања, спусти тај пиштољ!
САЊА: Нећу! Нека ми се нико не приближава!

Жаки крене према њој али она упери пиштољ у њега.

САЊА: Назад!

Жаки узмакне.

ГОРАН: Шта то радиш? Сања?

Сања се одмакне од стола, не скидајући Ивана са нишана

САЊА: Хтела сам да буде другачије. Мислила сам прво да те отмем и тражим његов живот за твој али кад сам схватила да их није брига за тебе могла сам једино да преко тебе уђем у ову кућу.
ГОРАН: Како? Значи, све је било фолирање?
САЊА: Извини Горане. Нисам знала да у овој породици постоји неко као што си ти. Не бих то урадила да сам знала да ћеш почети да ми значиш нешто.

Устаје Душан

ДУШАН: И шта ћемо сад? Пуцаш, убијеш, осветиш се. То је тако отрцано.

Прилази јој

САЊА: Матори, немам ништа против тебе, одмакни се.
ДУШАН: Да се одмакнем и пустим те да убијеш моју крв? Нећу!

Сања одступи уназад

ДУШАН: Мислиш да си могла да ушеташ тек тако? Искључио сам аларм за оружје кад си ушла. Јесте, знао сам да долазиш, знао сам шта хоћеш. За пар дана сам сазнао све што треба да сазнам о теби, много пре него што си ти упознала овог клипана!

Устаје Горан

ГОРАН: Пусти је, деда.
ДУШАН: Да је пустим? Зашто? Ја је не држим. Седи доле, мали!
ГОРАН: Нећу.
САЊА: Пуцаћу!
ДУШАН: У кога? У Ивана? У Горана? У мене? Ко је од нас тројице крив? Шта мислиш? Иван и ја смо превише матори да би се бавили дрогом.
САЊА: Лажеш! Пуцаћу!
ДУШАН: Имала си прво једног као мету, па двојицу па тројицу. Ту је и слуга! Можда снаја Маринела? Цела породица је ту. Запуцај и постаћеш масовни убица. Јел' то желиш, Сањице?
САЊА: Ја знам шта хоћу.
ДУШАН: Да осветиш ону будалу од твог брата? Па он је умро кад је узео прву дозу! И не циљај у Ивана! Ако неко треба да буде заслужан за то што га нема онда сам то ја! Бићовић је био мој човек, не Иванов! Ја водим ову фирму, ја водим ову породицу, ја!

САЊА: Матори, ти не знаш о чему причаш.

ДУШАН: Знам итекако. Ти си Сања, Миланова сестра, завршила си Филолошки факултет, група 06, твој последњи дечко се зове Дарко а родитељи ти се зову Илија, настањен у Рединگу, Енглеска и Даница, тренутно у Мисули, Тексас. Живиш у Жаркову као подстанарка, Радничка 26б. Радиш у шпанском супермаркету и волиш да се скидаш преко Интернета. Бар кад је мој унук у питању.

САЊА: Убићу те.

ДУШАН: Мене? Па ја сам те лепо пустио да ме убијеш а ти? Шта ти радиш? Само блебећеш као и свака глупава квочка! Месецима си мотрила на моју кућу и чудила се што те нико није разоткрио. Нису те разоткрили јер сам ја тако хтео.

САЊА: Зашто?

ДУШАН: Онако, забаве ради. Бедни, ситни, мали људи. Ја на вас и не обраћам пажњу. Газим само крупне. Али, ако се неко од вас побуни то је баш занимљиво.

САЊА: Ти газиш преко лешева!

ДУШАН: Већ педесет година. Више их и не осећам. Понекад чиујем то крцкање али само ако се потрудим. Шта ћеш, старост! А знаш ли шта је занимљиво са вама, слабим људима? Буните се тек кад неко од ваших страда а до тог момента вам је све у реду.

САЊА: Умри!

ДУШАН: Нећеш пуцати.

САЊА: Не? Само гледај!

ДУШАН: Први метак ће одјекнути кућом и обезбеђење ће бити овде за десет секунди. Следећи метак нећеш стићи да опалиш- већ ћеш бити мртва уколико им не наредим да те ране и пошаљу у затвор на доживотну. Знаш ли какви су женски затвори? Или затворске луднице, још боље. Не можеш ми ништа, схваташ ли? Ја сам зло, потпуно зло, ја сам неуништив! Ја сам свеприсутан! Хоћеш храну? Ја ћу ти је наплатити петоструко! Хоћеш кола? Натераћу те да купиш крнтију! Хоћеш диплому? Плати је папрено! Хоћеш дрогу, оружје, бело робље? Питај мене и даћу ти. Мрзиш рад? Нема проблема, измислићу ти рат.

САЊА: Још корак и просућу ти мозак.

ДУШАН: Пази да ме не уплашиш! Уништићу те а онда ћу те тотално рециклирати-неким људима треба коса, некима коштана срж, некима срце, бубрези! Ништа се не баца, чак ни смеће као што сте ви, мали људи!

САЊА: Ти си искасапио мог брата!

ДУШАН: Наравно. Како другачије да наплатим дуг?

САЊА: Мртав си.

ДУШАН: Нисам. Ти си. Превише сам близу .

Зграби је за руку у којој држи пиштољ.Пиштољ опали два пута
Рву се. Избије јој пиштољ.
Нокаутира је и шутне у ребра.

ГОРАН: Немој. Престани, чујеш ли ме скоте?!

ИВАН: Сине, не мешај се.

Маринела хистерично мумла
Жаки се сагиње и узима пиштољ
Пауза

ДУШАН: Жаки!

Жаки окреће пиштољ према Душану као да ће пуцати а онда га окрене и преда, са дршком према Душану.

ДУШАН: Хвала, Жаки.

Душан пуца у Жакија

ДУШАН: Нико не уперује пиштољ у мене, запамти, нико!Глупа слугерањо! Требао си да пуцаш кад си имао прилику.

Жаки мумла у агонији

ДУШАН: Придружи се Недељковићу.

Пуца у њега. Жаки клоне
Утрчавају Чувари 1 и 2.

ДУШАН: Носите их на рециклажу.

Чувар 1 узима Жакија и одвлачи га. Чувар 2 граби Сању и вуче је док се она отима

САЊА: Горане, реци им нешто! Горане!
ГОРАН: Сања, Сања!

Горан крене за њима.
Душан упери пиштољ у њега

ДУШАН: Куда си кренуо младићу? Ово није за твоје очи!
ГОРАН: Пуцаћеш у мене?
ДУШАН: Побићу вас све и нећу тренути оком! Сиктер! Седај тамо!

Горан узмиче и седа са своје место

ДУШАН: Кад ја умрем и кад ти отац умре, онда се буни и мењај свет. И реци им свима како је било, немам ништа против. Покрени судски поступак, осуди нас, осуди тебе као саучесника, све нас осуди! Не верујем да ћеш успети јер су докази већ уништени. Џабе ти демократија и владавина права. Можда једног дана, у твоје време, али, сад ће бити онако како ја кажем. Јасно?! Хајде, шта сте се скаменили? Једите, пијте, веселите се. То је наређење!!!
Мрак

/KPAJ/